

عنوان مقاله:

تحقیق و بررسی اصول طراحی کاشت منظر شهری ایران با استفاده از گیاهان بومی (نمونه موردی شهر تهران)

محل انتشار:

اولین کنگره علمی پژوهشی افق های نوین در حوزه مهندسی عمران، معماری، فرهنگ و مدیریت شهری ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

خلیل دلفان حسن زاده - عضو هیئت علمی گروه باغبانی و مهندسی فضای سبز دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین خوزستان

فضل ا... پژواک - عضو هیئت علمی گروه باغبانی و مهندسی فضای سبز دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین خوزستان

خلاصه مقاله:

در کشور ایران اقلیم های متفاوتی وجود دارد، بنابراین تنوع گیاهان بومی آن نیز زیاد است. بکار گیری این گونه ها در فضای سبز تنوع گونه ها و اکوتیپ ها از نظر رنگ، فرم، اندازه و سازگاری را دو چندان می کند و ضریب اطمینان موفقیت طرح و انعطاف طراحی بیشتر می شود. وجود گیاهان بومی در فضای سبز نشانه ای از توانایی اقلیمی و احوال فرهنگی منطقه است. با توجه به اینکه برای رسیدن به استانداردهای بین المللی فضای سبز سرانه، به فضای سبزی با چند برابر سطح موجود نیازمندیم، سطح فضای سبز لازم چند برابر خواهد بود و با وارد کردن گیاهان بومی در فهرست گیاهان مناسب برای فضای سبز جامعه گیاهان بومی گسترش قابل توجهی پیدا میکند. با کشت گیاهان بومی در فضای سبز بخشی از هزینه های ریالی قابل بازیافت است و با توجه به نزدیکی این مکان ها به مراکز صنعتی و جاری هزینه حمل و نقل نیز کاهش می یابد. کاشت گیاهان بومی در فضای سبز امکان آشنایی و افزایش آگاهی های اجتماعی، نسبت به گیاهان بومی را فراهم می کند. اختصاص فضای سبز محیط های آموزشی به کشت گیاهان بومی، زمینه برای تحقیق در جنبه های مختلف گیاهان بومی را ممکن می سازد و سازگاری این گونه ها را معلوم می کند. یکی از راه های بسیار مؤثر در کنترل فرسایش خاک، بر جای گذاشتن بقایای گیاهان بومی قبل از آیش است. بنابراین گیاهان بومی در ارائه خدمات بوم شناختی نیز بسیار توانمند هستند. برخی گیاهان بومی دارای حدود تحمل نسبتاً خوبی به شوری، خشکی، قلیایی بودن خاک، تشعشع شدید خورشید، شرایط ماندابی، هرس شدید و ... هستند.

کلمات کلیدی:

افزایش تنوع در فضای سبز، تحمل شرایط ماندابی و سخت، حفظ ژرم پلاسما گیاهان بومی، کنترل فرسایش بادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/419858>

